

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1063. Usque Ad Annum 1100

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117964

§. 49. Sueno Rex Daniæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66363)

mentis se se exponere, ut destrueret vel incenderet hoc fanum, Idololatriæ in illa regione Sedem præcipuam, sperans, hujus latibuli ruinam toti nationi salutem fore. At Regi Sueciæ Stenquillo, viro piissimo, comperto, quid Episcopi facere constituissent, consilium non probabatur; unde eos prudenter a proposito abstraxit, denunciatis, ipsos prædicatores protinus capite esse plectendos, & sibi ipsi e Regno migrandum fore, quod maleficos introduxisset, illosque, qui nunc Christianam Religionem profiterentur, ad vomitum redituros, quod malum nuper Sclavi experti fuissent. Duo Episcopi Regis monitis obsecuti, omnia Upsalia, omnes urbes Gothiæ peremerunt, Idola confregerunt, & multa millia Infidelium converterunt.

Sæculum XI.
A.C. 1072.

§. XLIX.

Sueno Rex Daniæ.

Rex ille Daniæ, ex cujus ore Adamus tot facta memoria posteritatis digna didicit, erat Sueno, cognomento *Estbrite*, ob matrem suam Canuti Magni Sororem. Paulo post quam is anno millesimo quadagesimo octavo Regnum auspiciatus esset, in Sedem Roschildensem vacantem evectus est Guilielmus natione Anglus, olim Canuto Magno ab epistolis, & Capellanus, vir ad obeundum

*Saxo Gram.
Lib XI.
Pontan. l. V.
p. 180.*

Sæculum XI. A.C. 1072. munus Episcopale egregiis dotibus & virtutibus instructus. Porro Scania, quæ hucusque Diœcesis Roschildensis pars fuerat, sub Guilielmo Præsule proprios Episcopatus habere cœpit, nam duo in urbibus admodum vicinis, *Lundis.* *Lunden.* *Lundi* * & Dalbigæ constituti fuere; sed cum Henricus, Episcopus Dalbigensis, nimio potu ingurgitatus crepuisset, Eginus Episcopus Lundinensis in utraque Diœcesi sibi vindicavit potestatem, & mors pudenda Præsulis Sedem Dalbigensem suppressendi causa fuit.

Pentan.
p. 193.

Eodem Suenone regnante, in Jutia Boreali quoque duo Episcopatus fundati, videlicet Wiburgensis & Burglaviensis, qui postea Alburgum translatus. Sueno autem Religionem Catholicam in regno suo munificentia in ornandis ædificandisque Ecclesiis, & amore, quo viros Ecclesiasticos doctos piosque prosequabatur, mire stabilivit; sed ceteras virtutes lascivia corrupit, quippe filii undecim præter filiam unam ex pellicibus geniti numerantur, cum tamen legitima prole caruerit. Nam cum tandem ad justum conjugium animum adjecisset, & Gutham, propinquam suam Suecicæ Regis filiam duxisset, duo Episcopi Eginus & Guilielmus conjunctionem contra Canones pugnantem constanter vituperarunt, & nihil non egerunt, quo Regem ad

ad solvendum hoc vinculum permovere. Videntes vero, se operam perdere, querelas ad Archiepiscopum Bremensem detulerunt, qui eum, ut mulierem dimitteret, vehementer hortatus est. Rex offensus Archiepiscopo arma se illaturum minabatur, unde Præsul ratus se Hamburgi tuto non posse versari, Bremam se recepit. Tandem vero ex continuis Guilielmi Episcopi admonitionibus intellexit, quam injuste Antistiti irasceret, seque eo adduci passus est, ut Ecclesiæ Legibus obtemperaret. Ergo Gutham dimittit, quæ ad patrem reversa habitum induit, quo viduæ promote gentis utebantur, & reliquum vitæ tempus, velamenta ornandis Ecclesiis destinata suis manibus texens, in continentia transegit. (*)

Sæculum XI.

A.C.1072.

Quantum Guilielmi Episcopi auctoritas in Regem valeret, illa potissimum occasione, quam modo referam, patuit. Cum quadam die Rex Optimates ad con-

Saxo Gram.
l. IX. p.189.

L 5 vivium

(*) Nempe illa Ecclesiæ ætate alia vigeat Disciplina, nec Episcopi aut Pontifex Romanus in impedimentis matrimonii dispensare solebant. Melior vero videtur Disciplina hodierna, si enim Suenoni Regi data Dispensatione licuisset uxorem aliquo consanguinitatis gradu sibi propinquam, quam amabat, retinere, multo facilius a vaga libidine revocari potuisset.

Sæculum XI. vivium adhibuisset, comperit, eorum
A.C. 1072. aliquos intemperantiore lingua in se lu-
 fuisse; non tenuit iram, sed altero die
 Festo Circumcisionis cavillatores in Ec-
 clesia Cathedrali Sanctæ Trinitati Sacra
 occidi iussit. Guilielmus Episcopus
 summi quidem doloris, quo tanti Sacri-
 legii fœditas ipsum afficiebat, nullum
 fecit indicium, atque ad Officium Divi-
 num ritu solemnè celebrandum se se ac-
 cinxit. Cum vero moneretur, Regem
 ad Ecclesiam tendere, non ut mos erat
 venienti obviam processit, sed ad por-
 tam subsistens, & limina subeuntis pe-
 ctori extremam baculi Pastoralis partem
 objiciens, *siste gradum*, inquit, *latro, ex*
cujus manibus humani cruoris rivi de-
fluunt. His excommunicatum pronun-
 ciat.

Regii custodes corporis nudis gladiis
 Præsulem invadunt, perempturi haud
 dubie, nisi Rex prohibuisset, qui culpam
 confessus in Regiam rediit, & ornatu
 Regio deposito vestem pœnitenti con-
 gruam induit. Interim Episcopus Mis-
 sam inchoari jubet, jamque *Gloria in*
excelsis cantaturum monent ministri, Re-
 gem ante ostium pœnitentium & sup-
 plicum more stare. Tum Episcopus si-
 lentio cantoribus imperato ad fores pro-
 cedit, Regemque interrogat, cur in lu-
 gubri habitu venisset. Ille in pavimen-
 to

to prostratus crimen iterum confitetur, veniam rogat, promittit, se scandali a se A.C. 1072. Sæculum XI. dati causam remoturum. Et illico Episcopus pœnitentem ab excommunicationis censura absolvit, amplectitur, & erigit, lacrymas detergit jubetque, vestes Regiam majestatem decentes iterum induere. Exinde injuncta ei pœnitentia præcipit, ut accederent omnes Clerici & inter cantus reciperent Regem, quo ad Altare deducto, Missæ Solemnia peregit, populo lætitiâ multis acclamationibus profitente.

Tertia inde die Rex Diademate ornatus in Ecclesiam venit & inter Missæ Solemnia suggestum conscendit. Tum silentium per præconem indicto, peccati sui & scandali dati enormitatem publice recitavit. Laudavit Episcopi indulgentiam, & toti populo significavit, quod ad expiandum crimen, se mandante commissum, mediam partem provinciæ *Steffen* dictæ Ecclesiæ donet. Ex eo tempore inter Regem & Episcopum crevit amicitia, nullis amplius rixis turbata.

§. L.

S. Anno in gratiam redit.

Mortuo Adalberto Archiepiscopo Bremensi, nullius major auctoritas quam S. Annonis Archiepiscopi Coloniensis in Germania fuit. Cum enim ad Henricum